

Små saker ger Gunilla stor lycka

Ystads Allehanda, Familj 24 augusti 2017

<http://www.ystadsallehanda.se/familj/sma-saker-ger-gunilla-stor-lycka/>

TEXT: PIA ROCKSTRÖM/YSTADS ALLEHANDA

Allra första jobbet hade Gunilla Mann som tecknare på Arkeologiska museet i Göteborg. Numera tillbringar hon sin mesta tid i Rörum. Här framför motivet Mandelmanns gård, en tavla hon hoppas ska bli klar till årets Äppelmarknad
FOTO: MARK HANLON

Gunilla Manns konst uttrycker gemenskap. I varje tavla finns en berättelse, eller flera. 70-årsdagen är här och Rörumskonstnären har mer att göra än någonsin. En målning med Mandelmanns Djupadal växer fram samtidigt med en bildvärld föreställande Rom.

Arbetsdagen har redan börjat när YA kommer på besök till Gunilla Mann i Rörum. Hon är i full färd med en målning föreställande Mandelmanns gård. Den numera riksbekanta trädgården i utkanten av Rörum får nytt liv i Gunillas tappning. Mitt i tavlan paret Mandelmann själva, men lika viktiga är ankorna eller kanske Gunilla själv som är avbildad i ett hörn av bilden där hon sitter och målar i trädgården.

Hennes bilder på olika platser blir till genom noggrann research. Förra sommaren tillbringade hon flera dagar med att sitta och skissa i Mandelmanns Trädgårdar. Men tavlan är inget beställningsjobb, Gunilla säger att varken Gustav eller Marie känner till målningen.

Sju dagar i veckan målar hon, helt enkelt för att det är då hon mår allra bäst. Från tio på morgonen till sex på kvällen.

– Jag längtar alltid tillbaka så fort jag går hem.

Det händer att hon sätter sig och skissar också i sitt hem på kvällen.

– Jag vill alltid ha möjligheten att kunna skapa.

Gunilla poängterar hur viktigt det är att flytta på sig, då uppstår nya bilder. Vintertid målar hon i sin ateljé på söder i Stockholm, sommar, höst och vår i Rörum. Här har hon en stor ateljé och galleri i det som tidigare varit Nordins snickerifabrik som hon rustat upp och låtit behålla känslan av fabrik.

I ateljén finns det plats för olika kreativa processer.

– Där vid runda bordet sitter jag när jag vill få idéer, här vid staffliet är det lite strängare.

Gården där hon har sitt bostadshus, som tidigare varit handelsbod i byn, ligger en kort promenad från ateljén. Där njuter hon av livet, av att plocka hallon och björnbär i trädgården eller av att sitta i solen och att studera äppelträden. Det är de små sakerna som ger Gunilla stor lycka. Något hon också framgångsrikt bjuder på i sina myllrande bildvärldar.

Hon berättar om besökare som kommer till hennes ateljé av den enkla anledningen att få ta in all glädje och lekfullhet.

Hon vill jobba jämnt men blir ofta avbruten. Ateljén ligger nämligen vägg i vägg med galleriet och besökarna har genom glasfönster full uppsikt över när Gunilla målar. Genom den närheten får hon ta del av många historier som blir till nya bilder.

Andras berättelser blandar hon sedan med egna besök av den plats hon sedan skapar. Hon visar förra årets verk av Berlin, ett beställningsuppdrag hon fick från Ystadläkaren Jochen Brunner som föddes i Berlin mitt under andra världskriget.

I huvudet är hon redan på väg mot nästa utmaning, en tavla över Rom. Hon har besökt staden tre gånger i sitt liv. Skissarbetet har så smått startat.

Gunilla visar in i galleriets Österlenrum. Här är målningarna lite mer fria. I bilderna syns kullarna och äppelträden och närheten mellan husen. I varje tavla har Gunilla också förevigat sig själv där hon kommer farande på sin svarta cykel.

– Jag är med överallt, jag tycker det är roligt att få vara med.

Cyklat det har hon gjort mycket i sitt liv, inte minst i uppväxtens Göteborg, men förstås också på Österlen dit hon flyttade på 1970-talet. Cyklar gör hon inte så ofta längre, men hon upplever känslan av att cykla i varje bild när hon målar cyklister.

Behovet av att måla fanns redan i barndomen i Majorna. Gunilla var ensam barn, fadern var företagare som också spelade teater. Modern hjälpte till i firman.

– Jag gick ofta upp på nätterna, tog fram staffliet och målade.

12 år gammal bestämde sig Gunilla, som då hette Bävitz i efternamn, för att bli konstnär, inspirerad av sin morfars bror, konstnären Svante Kede.

Hon utbildade sig vid Slöjdföreningen 1962-67 och vid Börge Hovedskus Målarskola 1968-72.

– När jag fick mitt första barn Joakim, då kom glädjen i konsten.

När Gunilla var 17 år träffade hon sina söners pappa, gifte sig till namnet Mann, och flyttade så småningom med maken till Stockholm. Sönerna Joakim och Oscar växte upp på Djurö i skärgården och sedan på fastlandet i närheten av Farsta. Det var där behovet av att ha ett sommarhus i Skåne kom för att ha ”något att längta till”.

Gunilla Manns genombrott kom när hon 1992 var årets julkonstnär för Systembolagets 800 butiker i landet. Då hade hon bland annat gjort research genom att läsa om gamla jultraditioner på Nordiska museet.

– Jag hade gjort sex stora målningar som satt i alla fönster och det trycktes mängder med affischer.

Gunilla har haft ett 100-tal separatutställningar runt om i Sverige och ett flertal utomlands, i till exempel Bukarest, Chicago, Seattle, Bryssel, Köpenhamn, Hamburg och Berlin.

När hon nu närmar sig 70 har hon mer att göra än någonsin och hon är inte rädd för att ge sig på stora projekt.

Musiken ljuder i ateljén. Musik och sång är livsviktigt för Gunilla. Det sjöngs mycket under hennes uppväxt och inte sällan uppträdde fadern på Liseberg.

– Humor och sång. Det är det enkla i livet jag vill lyfta fram.

I en korg i ateljén ligger mängder med tomma färgtuber som hon haft svårt att skiljas ifrån. Färgen Mussini är favoriten, specialbeställd från Tyskland.

Lagom till Äppelmarknaden i Kivik hoppas Gunilla ha målningen över Mandelmanns Djupadal klar. Då ställer hon ut i båthuset på Kivik.

– Då kommer också mina pojkar ner.

Hennes tavlor är detaljrika. Katter återkommer i varje tavla, rör sig stolt över bilderna, ibland är de tre, ibland fler.

– Det är jag och mina söner. Vi har tre olika temperament, jag går före och sedan kommer de. Temperamentet kan man se i svansföringen.

Gunilla står väldigt nära Joakim och Oscar som båda bor i Stockholm.

– Jag målade när Oscar låg i vaggan. Jag vaggade och målade samtidigt som storebror Joakim satt på golvet och tecknade.

Det är med närmsta familjen hon kommer tillbringa sin födelsedag. Äldsta sonen är kock och kommer med bilen full med skaldjur när 70-årsdagen nu ska firas hemma hos Gunilla i Rörum.